

визначити правомірність здійснення евтаназії. Існує ймовірність зловживань з боку медичного персоналу, а також можливість неадекватної оцінки того, що відбувається, хворими, які знаходяться у вкрай важкому стані.

Підсумовуючи, можна прийти до висновку, що питання легалізації евтаназії відноситься до числа найбільш спірних питань. Враховуючи вище перераховані фактори, міжнародну практику, а також те, що на сучасному етапі розвиток медицини дозволяє активно боротись з патологічними станами, лікування яких ще не так давно було досить проблематичним, ми вважаємо, що необхідно закріпити в міжнародному праві норми, які б регулювали питання евтаназії.

Список використаних джерел:

1. Грищук В. К. Евтаназія в теорії і практиці зарубіжних держав і в Україні / Грищук В. К., Марисюк К. Б. // Митна справа. – 2002. – № 6. – С. 75-83.
2. Ворона В. А. Право на евтаназію як складова права людини на життя / В. А. Ворона // Право України. – 2010. – № 5. – С. 199-205.
3. Иванюшкин А. Я. Профессиональная этика в медицине : (Филос. очерки) / А. Я. Иванюшкин ; АМН СССР. – М. : Медицина, 1990. – С. 134-135.

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Мануїлова К.В.

Владишевська Вікторія Вікторівна

*аспірант кафедри міжнародного права та міжнародних правовідносин
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ЗАГАЛЬНА ДЕКЛАРАЦІЯ ПРАВ ЛЮДИНИ ЯК БАЗОВЕ ДЖЕРЕЛО ЗАКРІПЛЕННЯ МІЖНАРОДНИХ СТАНДАРТІВ У СФЕРІ ПРАВОСУДДЯ

В умовах процесу конвергенції національного права до міжнародних стандартів науковий інтерес становить дослідження загальноновизнаних та установлених прогресивною міжнародною спільнотою міжнародних стандартів у сфері правосуддя.

У цьому контексті, перш за все, необхідно зазначити першочергові, основоположні стандарти забезпечення прав людини та документи, у яких вони містяться. Серед них: Міжнародний пакт про громадянські і політичні права 1950 року, Загальна декларація прав людини 1948 року, Конвенція про захист прав людини й основоположних свобод 1950 року.

Так, слід відмітити, що основним документом у галузі прав людини є Загальна Декларація прав людини 1948 року. Цим документом вперше на

наднаціональному рівні було запропоновано всім державам світу визнати систему основних прав людини, імплементувавши її у національні системи законодавства та гарантувавши її захист. За допомогою Загальної Декларації прав людини такі категорії, як «справедливість», «рівність», «свобода», «гуманізм», отримали своє всесвітнє юридичне закріплення та юридичну конкретизацію.

Загальна Декларація прав людини використовується як «точка відліку» та визначальний критеріальний орієнтир: будь-які подальші акти ООН ніколи не замінять і не перевершать її [1, с. 203].

Загальновідомим є той факт, що Загальна декларація була прийнята у вигляді резолюції Генеральної Асамблеї ООН, закріплені в ній норми мають рекомендаційний характер. Таким чином даний документ не являється юридично обов'язковим для держав – членів ООН. Але все ж, оцінюючи юридичне значення положень Декларації, необхідно наголосити на тому, що саме проголошені в Загальній декларації основні права і свободи розглядаються сьогодні більшістю країн як юридично обов'язкові договірні норми. Наступні обов'язкові міжнародні стандарти з прав людини були вже прийняті на підставі положень Декларації. На Декларацію часто посилаються під час тлумачення національного законодавства з прав людини, а також у судовій практиці.

Положення Декларації були покладені в основу розбудови всієї системи міжнародного права. Так, у 1966 році Генеральна Асамблея ООН ухвалила Міжнародний пакт про громадянські й політичні права та Міжнародний пакт про економічні, соціальні та культурні права, які разом із Загальною декларацією прав людини та двома додатковими протоколами до Міжнародного пакту про громадянські і політичні права склали Міжнародний білль про права людини.

Основоположний Закон нашої держави – Конституція України увібрала та відобразила усі фундаментальні положення Декларації, зокрема – про верховенство прав людини, права людини на свободу і особисту недоторканість, рівність і непорушність прав, тощо.

Таким чином, Загальна Декларація прав людини ООН є основоположним міжнародним актом у сфері прав людини та, звісно, невід'ємною частиною нашого національного права. Належна реалізація її положень є важливим аспектом в процесі розбудови демократичної та правової держави.

Список використаних джерел:

1. Рабінович П.М. Універсальна Декларація прав людини (до 60-річчя проголошення) / П.М. Рабінович // Бюлетень Міністерства юстиції України. – 2008. – № 11–12. – С. 194–203.

2. Загальна декларація прав людини ООН від 10 грудня 1948 року [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995_015.

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Чайковський Ю.В.